

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 657: Tâm Thanh Tịnh Là Đạo Nghiệp

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 056)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Thường khiến cho tâm mình rộng lớn bằng hư không, trùm khắp pháp giới, vượt ra ngoài cõi trần, vì thể tánh vốn dĩ là như vậy. Thường khởi quán như thế, khiến cho tâm này trống không vắng lặng (không không động động), thì khi niệm Phật liền dễ dàng đắc lực.】

Đoạn này dạy cho chúng ta sửa chữa lại mọi quan niệm sai lầm của chúng ta đối với vũ trụ và nhân sinh. Người thời nay thường nói đến nhân sinh quan, vũ trụ quan; “quan” ở đây chính là quan niệm. Nhân sinh quan là cách nhìn nhận về đời người, còn vũ trụ quan là cách nhìn nhận và suy nghĩ về môi trường xung quanh. Cách nhìn và cách nghĩ của chúng ta thấy đều là sai lầm cả.

Phật ở trong bộ kinh này đã nói với chúng ta rằng: “*Nhất thiết hữu vi pháp, như mộng huyễn bào ảnh*” (Mọi pháp hữu vi, đều như mộng ảo bọt bóng). Hết thấy các pháp thế gian và xuất thế gian chẳng có thứ nào là chân thật cả. Báo chí ở Singapore có số trang khá nhiều, mỗi ngày tôi đều xem một xấp rất dày, trong đó những trang cáo phó chiếm một diện tích rất lớn. Báo vừa đưa đến, tôi liền lật xem trước tiên: Những người này đã qua đời rồi, thật đúng là mộng ảo bọt bóng, chẳng bao lâu nữa rồi cũng sẽ đến lượt mình, thế là mọi vọng niệm đều buông xuống hết.

Quý vị đừng xem những tin tức khác, những tin tức khác đó đều là giả cả, chỉ có tin tức này mới là thật, nó có thể khai mở trí huệ. Quý vị mỗi ngày đều xem cái này thì sẽ khai trí huệ. Khi còn rất trẻ tôi đã có được một chút trí huệ, trí huệ đó từ đâu mà ra vậy? Thuở trước khi tôi còn chưa học Phật, mỗi ngày báo vừa giao đến, việc đầu tiên tôi xem chính là trang cáo phó, xem hôm nay có những ai đã ra đi; tôi không giống với người khác, việc đầu tiên tôi làm là xem cái này. Trong đó có người già, cũng có người còn rất trẻ, quả thật đúng là “trên

đường Hoàng Tuyền không phân già trẻ”. Quý vị xem, họ đã ra đi rồi, lúc họ đến thế gian này họ mang theo được những gì? Lúc ra đi họ mang theo được những gì? Tay trắng đến đây, rồi cũng hai bàn tay trắng mà ra đi.

Chẳng thể mang theo được thứ gì, thế gian này có gì đáng để tranh giành, có gì đáng để mong cầu cơ chứ! Mỗi ngày báo đưa đến thì hãy xem cái này trước sẽ khai mở trí huệ, công phu niệm Phật liền được đắc lực. Nếu quý vị nói rằng quý vị buông xuống không được, quý vị hãy cứ ngày ngày xem cái này, xem chừng nửa năm, xem thử quý vị có buông xuống được hay không! Hết thấy đều buông xuống rồi, thì tâm thanh tịnh, trong tâm sạch sẽ thanh khiết chẳng có mây may thứ gì.

Lúc đó sẽ biết được thế gian này tài, sắc, danh, thực, thù, ngũ dục lục trần thấy đều là giả, chỉ là một giấc mộng! Chúng ta hiện tại đang nằm mộng, nhưng tự biết được rằng ta hiện tại đang nằm mộng. Kẻ không biết mình đang nằm mộng, cứ coi mộng là thật, thì những ngày tháng đó sống sẽ vô cùng đau khổ. Nếu biết rõ mình đang nằm mộng, thì sẽ giống như chư Phật Bồ Tát du hí thần thông, có cảnh giới nào là không tự tại cơ chứ? Thuận cảnh rất tự tại, nghịch cảnh cũng rất tự tại, không có thứ gì mà chẳng tự tại. Thực sự có thể tùy duyên, thực sự có thể hằng thuận chúng sanh, thành tựu đạo nghiệp của chính mình. Đạo nghiệp là gì? Tâm thanh tịnh chính là đạo nghiệp, buông xuống vạn duyên chính là đạo nghiệp.

Ngay lúc này, tâm cùng với hư không pháp giới hợp thành một thể. Vượt ra ngoài cõi trần, “trần” chính là ngũ dục lục trần, đối với ngũ dục lục trần chẳng hề dính mắc thì liền siêu việt. Vì sao lại có cảnh giới này hiện tiền? Vì “tánh thể vốn dĩ là như vậy”. Có thể thấy rằng cảnh giới này không phải do quý vị tu mà được, vốn dĩ nó đã là như vậy rồi. Hiện nay cảnh giới này không thể hiển hiện, là bởi vì có chướng ngại; bị sự phân biệt, bị vọng tưởng, bị chấp trước chướng ngại mất rồi, cho nên tâm lượng mới trở nên rất nhỏ bé. Rời khỏi hết thấy vọng tưởng, phân biệt, chấp trước, thì tâm lượng này sẽ được khôi phục, khôi phục lại thì chính là trạng thái như vậy.

“Thường khởi quán như thế”, đây là khuyên chúng ta phải luôn luôn nhìn nhận như vậy, luôn luôn nhớ nghĩ đến những sự việc này. Khi ấy, tâm của chúng ta đối với mọi cảnh duyên tự nhiên sẽ nhạt đi, sẽ lạnh nhạt, không còn quá đắm nhiễm nồng nhiệt nữa. Sự nồng nhiệt đó chính là mê hoặc điên đảo, chẳng phải chuyện tốt lành gì, tâm liền phai nhạt đi. “Khiến cho tâm này trống

không vắng lặng”, ngay lúc này đây niệm Phật sẽ rất dễ dàng đắc lực. Sự đắc lực này, chính là điều đã giảng ở phần trước: Tâm và Phật dung hợp thành một thể, dung thành một khối, rất dễ dàng đắc lực.